

Continuedades transatlánticas

Descrição

Durante o pasado mes, no contexto da nova resolución sobre Iraq, tiveron lugar dous encontros xermano-norteamericanos de certa significación. O máis seguido polos medios, a conversa entre o Secretario de Estado norteamericano e o chanceler Schröder foi cualificada polo primeiro como “franca e aberta”, un dicir diplomático para significar que o diálogo flúe de novo e que se lle perdoa a vida. Por outra banda, algo sorprendentemente, o presidente Bush recibiu na Casa Branca a Roland Koch, primeiro ministro do land de Hesse e presumible candidato democristiá á Chancelería alemana. Koch recibiu unha dimensión en política exterior que non tiña. Bush deulle un pequeno empurrón á oposición xermana.

Os debates en torno á política exterior norteamericana, a unipolaridade e as relacións transatlánticas obvian a miúdo a realidade básica: que o mundo occidental está formado enteiramente por democracias liberais capitalistas, e que a interdependencia entre elas se asenta en factores persistentes e estruturais non “altermundistas”. O primeiro é o económico: EEUU e a UE forman unha comunidade de intereses materiais. A combinación dos indicadores do comercio exterior, investimento estranxeiro e fluxo de capitais amosan que a rexión transatlántica é o bloque económico máis integrado do mundo, só por detrás, loxicamente, da propia Unión Europea. En 1999, o 45,2% do investimento estranxeiro total estadounidense foi a Europa, namentres o 60,5% do europeo se dirixiu ós EEUU. Máis claro aínda: os investimentos europeos en Texas son amplamente maiores que o investimento xaponés no conxunto de Estados Unidos. Por iso, e polo comercio intra-firmas, ás grandes corporacións europeas non lles interesa un euro demasiado forte fronte a un dólar en deflación. EEUU e a UE non só son os primeiros socios comerciais entre si; son os dous líderes económicos mundiais. Daquela, súa é a responsabilidade do mantemento da actual orde económica neoliberal no mundo, cousa da que se aseguran por medios aparentemente pacíficos “leis comerciais”, ou non “guerra”. Agora ben, esta orde, derivada da transatlántica, asentase no multilateralismo e a consulta mutua e, teoricamente, tamén no arreglo pacífico das controversias fixado pola Lei Internacional.

O desencontro transatlántico non se produce, pois, en torno ós principios liberais e os “valores comúns”; nin sequera en canto ó uso da forza; ambos están ben dispostos a usala. O desencontro atinxe ó principio básico: unilateralismo-multilateralismo. O unilateralismo e as tendencias imperiais da actual Administración estadounidense, representados na Estratexia de Seguridade Nacional, violan a norma fundamental da comunidade transatlántica, o multilateralismo. Por iso para Europa, e para o mundo, sería desastroso deixa-la visión-principio liberal nas mans únicas do grupo neoconservador de extrema dereita que rexe, hoxe, a política exterior norteamericana. Significaría admitir, prospectivamente, que ese Goberno vai ser eterno. Tamén que, na oposición, existe un Partido Demócrata, que co seu “multilateralismo” fai máis doado que Europa salve a cara perante a propia opinión pública. Ó remate, a opinión pública, a ambas beiras do Atlántico, comunga maioritariamente coa orde multilateral establecida por máis que lle preman as torcas.

O Secretario de Estado norteamericano, Colin Powell, que é un ministro, un representante dun partido e dun goberno, ten viaxado a varios países europeos para amosa-lo apoio do seu Goberno a unhas opcións políticas, as conservadoras, no poder ou na oposición. Pero a embrionaria, e polo de agora frustrada, Política Exterior Común da Unión Europea, formada nos ministerios de Exteriores dos gobernos e nos departamentos de Exterior das oposicións, obvian a primeira opción, o acceso ás oportunidades das políticas interiores de EEUU, porque, entre outras moitas premisas, a PESC da UE falla na posibilidade doméstica, a pequena diplomacia.

Na resposta europea ó unilateralismo norteamericano o obxectivo é consolidar, afortalar ou lle dar pulo ás voces semellantes dentro do sistema político interior norteamericano. Esa é a carta que, ata o de agora, só está sendo aproveitada pola parte máis forte.

[Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012](#)

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa ARQUIVO

IDIOMA

Galego

Data de creación

Junho 3, 2003

Metacampos

Autoria : 3954

Datapublicacion : 2003-06-03 00:00:00